

Scharreleieren

DWERGOORUIL

Guus Peterse

Je zit er niet altijd op te wachten en soms kan zo'n melding je gemoedsrust danig in de war brengen. Nou weer dwergooruil bij Kootwijkerbroek. Ik kreeg het te horen terwijl ik net een dagje aan het vogelen was in de Ooypolder. Met een prachtige foto er nog bij ook: nooit eerder vertoond in Nederland. En dan is het gedaan met je gemoedsrust. Kun je wel zeggen "vanavond niet", en dat zei ik ook, immers net een dagje vogelen in de Ooypolder, maar die gemoedsrust komt pas terug als je naar Kootwijkerbroek bent geweest. En daar dwergooruil hebt gescoord natuurlijk, anders is het eeuwige verdoemenis. Ja, vogelen, of beter gezegd twitchen want er zijn natuurlijk ook andere manieren van vogelen, maar twitchen dus: begin er niet aan. Niet goed voor je gemoedsrust, niet goed voor je zielenheil, niet goed voor je. Zo helemaal niet zoals het romantische beeld voorschrijft van de zachtaardige natuurmens die in alle rust en vrede, tijd in overvloed immers, rond kuiert over veld en beemd en geduldig moeder natuur in al haar facetten op zich laat inwerken. Nee, het is hollen en stilstaan, en weer hollen. Scoren, anders raak je achterop. Je zou er een zenuwinzinking aan overhouden.

Kootwijkerbroek - Berend Bakker (Barneveldse Krant)

Maar goed, Kootwijkerbroek dus, daar was geen ontkomen aan. Een rustige hoewel tamelijk frisse lenteavond. De zon gaat, de maan komt, bijna vol, allebei wat vaagjes door de hoge sluierbewolking die bijna ongemerkt is binnengedreven. Ik was er vroeg bij. Veel te vroeg. Dat was niet erg: eerst nog even in de buurt rondgefietst en dat was bepaald geen straf. Kale velden, mooie hoekjes, vervallen schuurtjes en bosjes. Alles overvloedig geurend naar mest en varkensstallen, dat was minder. Zo raakte ik verzeild op een heidevlakte met verre bosranden van boswachterij Kootwijk. In de verte geelgors en verder volmaakte rust: even echt de zachtaardige natuurmens die in alle rust en vrede, tijd in overvloed immers, enzovoort. Even maar, want tijd om terug te gaan: dwergooruil wacht.

Bij de kruising Kootwijkerdijk-Garderbroekerweg heeft zich inmiddels alweer een aardige groep belangstellenden verzameld die net als ik om uiteenlopende redenen de eerste avond van dit evenement aan zich voorbij hebben moeten laten gaan. En het wachten begint. Alweer het wachten.

Maar niet al te lang dit keer. Even voor tien laat de vogel voor het eerst, kort, van zich horen. Dan is het weer even stil. Nou ja, stil van merels, zowel zingend als keffend, en van keuvelende dorpsjeugd. De groep die zich koortsachtig naar de plaats had gespoed waar het geluid vandaan kwam, verspreidt zich weer en hervat de gesprekjes.

Dan zie ik in een ooghoek iets door het bos vliegen en dichtbij in een boom "verdwijnen". Zal wel een merel geweest zijn, denk ik. Toch effe checken: kijk ik de uil zowat recht in de ogen, op slechts enkele meters afstand open en bloot op een boomtak! Schitterend! Zeker een minuut kunnen bekijken. Wat een moment! Wat een onverwachte bonus. Nog maar een paar vogelaars hebben zich achter me verzameld als de vogel dieper het bos in vliegt en nog slechts af en toe enige beweging tussen de takken van hem zichtbaar is.

Later horen we hem allemaal luid en duidelijk, langdurig en uitvoerig roepen vanuit een hoge boom in een tuin ietsje verderop. Knalhard klinkt het. Zodat de mediterrane sferen kunnen aanvangen. Alleen jammer dat we de wijn en de flanerende mediterrane schone moeten ontberen. Al had dat de gemoedsrust natuurlijk geen goed gedaan.

Dwergooruil - Berend Bakker (Barneveldse Krant)

25 mei 2010